

בש"פ 4458/18 - ויקטור משייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4458/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: ויקטור משייב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) מיום 20.3.2018 במ"ת 31377-12-17

בשם העורר: עו"ד דורון נוי

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) מיום 20.3.2018 במ"ת 31377-12-17, במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

הרקע לערר

עמוד 1

1. נגד העורר ומכרו, יונתן אלמליח (להלן: אלמליח), הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי, המייחס להם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירות בנשק ועבירה של ניסיון לרצח. על פי עובדות כתב האישום, במועד שאינו ידוע למשיבה קשרו אלמליח והעורר קשר לגרום למותו של קורבן העבירה. במסגרת הקשר ולצורך מימושו, לקח אלמליח כרטיס חשמלי מסוג M-66, המאפשר הפעלת מעגל חשמלי באמצעות תקשורת סלולארית, והוסיף לו מקור מתח ורכיבים נוספים כך שיוכל להביא להפעלה של מטען חבלה. בהמשך לכך, הכניסו אלמליח והעורר כרטיס SIM שמספרו 666 (להלן: מנוי 666) לתוך ה-M-66, על מנת שיוכלו לשלוט בו מרחוק באמצעות תקשורת סלולרית. כמו כן, חיברו השניים את ה-M-66 לנפץ ולחומר נפץ, ובכך ייצרו מטען חבלה.

2. במסגרת הקשר ולצורך מימושו, במועד שאינו ידוע למשיבה, הטמינו אלמליח והעורר את מטען החבלה שייצרו ברכבו של הקורבן. כמו כן, ביום 10.9.2017 בשעות הצהריים עקבו אלמליח והעורר אחר רכבו של הקורבן. מאוחר יותר, בשעות הלילה, הטמינו השניים ברכבו של הקורבן מכשיר GPS ובו כרטיס SIM נוסף שמספרו 400 (להלן: מנוי 400), על מנת שיוכלו לעקוב אחר הרכב ולהפעיל את מטען החבלה כאשר הקורבן נמצא בתוכו. ביום 11.9.2017 בסמוך לשעה 16:30 יצא הקורבן מחנות הסמוכה להיכל התרבות ביישוב נשר והחל לנסוע ברכבו. בסמוך לשעה 16:34 הפעילו אלמליח והעורר בצוותא חדא באמצעות אחר את מטען החבלה שהוטמן ברכב באמצעות חיוג למנוי 666. כתוצאה מפיצוץ הרכב נפגע הקורבן בחלקי גופו השונים ולאחר ניתוח דחוף נכרתה רגלו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של אלמליח והעורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בבקשה נטען כי בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחת אשמתם הלכאורית של השניים, וביניהן דוחות תפיסה של רכיבים אלקטרוניים בביתו של אלמליח ובביתה של אחותו, לרבות רכיבים מסוג M-66; דוחות תפיסה של אקדחים ומשתיקי קול בביתו של אלמליח; מחקר תקשורת לפיו המכשיר שהחזיק העורר כשעה לפני הפיצוץ הוא אותו המכשיר אליו הוכנס ערב קודם לכן מנוי 400, שכאמור נמצא ב-GPS שהוטמן ברכב הקורבן; מחקר תקשורת ממנו עולה כי העורר ואלמליח עקבו אחר הקורבן יום קודם לפיצוץ. כן צוין בבקשה כי העבירות בהן מואשמים אלמליח והעורר מקימות חזקת מסוכנות, כי קיים יסוד סביר לחשש ששחרורם יביא לשיבוש מהלכי משפט, וכי אין כל חלופה שיש בה כדי להבטיח את מטרות המעצר.

החלטת בית המשפט המחוזי

4. ביום 20.3.2018 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המצביעה על מעורבותם של אלמליח ושל העורר במיוחס להם.

5. תחילה נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לטענת המשיבה כי מנוי 400 שהיה מצוי במכשיר ה-GPS שנמצא במקום פיצוץ הרכב, הוכנס ביום שקדם לפיצוץ למכשיר שמספרו 554, אשר היה בהחזקת העורר (להלן: מכשיר 554). שיוך מכשיר 554 לעורר נלמד מכך שכשעה לפני פיצוץ הרכב עוכב העורר על ידי משטרת התנועה בקרית מוצקין ונרשם לו דו"ח תנועה. באותה שעה חויגה שיחה ונשלחו שלוש הודעות מכרטיס SIM שמספרו 497 (להלן: מנוי 497), אשר היה מצוי באותה שעה במכשיר 554, למספרו של עורך הדין המייצג בדרך כלל את העורר בענייני תעבורה. כמו כן, מנוי 497 אוכן בעת השיחה במקום שבו עוכב העורר על ידי משטרת התנועה.

6. בית המשפט קבע כי לאמור יש להוסיף את העובדה שבעת החיפוש בביתו של אלמליח נתפסו סרטונים של

מצלמת אבטחה אשר הותקנה בביתו ונותקה סמוך לאחר הפיצוץ ברכבו של הקורבן. בסרטון זה נראו אלמליח והעורר בלילה שלפני הפיצוץ מתנהלים באופן מחשיד ביותר, כאשר לטענת המשיבה, בשלב זה הכניסו אלמליח והעורר את כרטיס מנוי 400 למכשיר 554, שעל פי הנטען כאמור, הוא מכשיר הטלפון של העורר. עוד יש להוסיף את העובדה שבהאזנת סתר שנערכה לאלמליח הוא נשמע מתייחס לאפשרות של הטמנת GPS מתחת לרכב, דבר המראה על מודעותו לדפוס פעולה שכזה. כן יש להוסיף את העובדה שנמצאו אצל אלמליח כרטיסי M-66 הדומים בסבירות גבוהה לשרידי הכרטיס שנמצאו בזירה, ואת העובדה שנמצאו בבתייהם של אלמליח ושל העורר, במקומות מוסתרים, מכשירי GPS הדומים לזה שאותר בזירה.

7. למערך הראייתי המתואר ראה בית המשפט להוסיף את שתיקתם של אלמליח והעורר לכל אורך חקירתם, חלף העלאת תרחיש חלופי למתואר על ידי המשיבה. על כן, נקבע כי המשיבה הניחה תשתית לכאורית לזיקה של העורר לזירת האירוע. בשים לב לעברו הפלילי של העורר ולטיב האישומים והמסוכנות הטמונה בהם, קבע בית המשפט כי אין חלופת מעצר שתאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו. לנוכח האמור, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

על החלטה זו הוגש הערר שלפני.

טענות הצדדים בערר

8. לטענת העורר, לא ניתן לקשור אותו לעבירה ברמה הראייתית הנדרשת לביסוס סיכוי סביר להרשעה. בית המשפט המחוזי שגה באופן ניתוח הראיות הנסיבתיות נגדו, הן בהערכה של כל ראיה בנפרד והן במסקנותיו לגבי התשתית העולה מצירופן. כמו כן, צירוף הראיות כולן גם הוא אינו מצביע על אשמת העורר בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, אלא לכל היותר על קשר כלשהו למעקב אחר הקורבן.

9. ביתר פירוט, נטען כי ייחוס מכשיר 554 לעורר שגוי ומתבסס על צירוף עובדות חסרות משמעות ראייתית, שכן אין בתיק החקירה כל ראיה לתוכן ההודעות שנשלחו לעורך הדין לענייני תעבורה או לזהות שולחן. אף עורך הדין עצמו נחקר והוא כלל אינו זוכר את האירוע או את זהות השולח. המשטרה גם לא סיפקה חוות דעת מומחה שתתמוך בקביעה כי אכן מקום רישום דו"ח התעבורה נמצא בתחומי האתר בו אוכן מנוי 497, וגם אם אכן כך הדבר – האיכון אינו מדויק. כמו כן, עדות שוטרי התנועה אינה מתיישבת עם הפעילות הסלולארית של מנוי 497, בין היתר משום שאחד השוטרים מסר בהודעתו כי העורר שוחח בטלפון עם עורך דינו, שעה שעולה ממחקר התקשורת הסלולארית של המנוי כי עורך הדין כלל לא ענה לטלפון. יתרה מכך, מעדות שוטרת נוספת שנכחה בעיכוב עולה כי היא כלל לא זוכרת שהעורר קיים שיחת טלפון במעמד זה. על כן, לא עמדה המשיבה בנטל המוטל עליה להוכיח זיקה בינו לבין מכשיר 544 ולמנוי 497.

10. כן שגה בית המשפט עת ייחס לעורר קשר או מודעות להכנסת מנוי 400 למכשיר 554. ראשית, לא ניתן להסיק מהצפייה בסרטון האבטחה את מעורבות העורר בפעילות פלילית כלשהי. הוא לא נצפה מתעסק במכשיר אלקטרוני או סלולארי, אלא בסך הכל שהה ליד אלמליח, אשר עוסק דרך קבע ברכיבים אלקטרוניים וסלולאריים. כמו כן, לא ניתן לראות מהסרטון מה בדיוק עושה אלמליח, ובוודאי שלא נראה בידיו חפץ שהחזקתו אסורה או חשודה. הכנסת מנוי 400 למכשיר 544 היא ספקולטיבית ומבוססת על הסקת מסקנות רחוקה, ומכל מקום לא הובאה ראיה

מדוע כלל היה צורך בכך. כמו כן, לא ניתן לעמוד על הזמן המדויק בו צולם הסרטון.

11. עוד שגה בית המשפט כשקבע, במסגרת החלטה בעניינו של אלמליח, כי הימצאות העורר בקרבת רכבו של הקורבן מלמדת כי עקב אחריו. בעניין זה, המעקב אינו מיוחס לעורר כי אם למנוי 497, וכאמור לא היה קשר בין העורר למנוי זה או למכשיר 554. כמו כן, אף אם היה מקום לקשור ביניהם, הימצאות שני אנשים במהלך מספר שעות נתון בקירוב זה לזה, כאשר שניהם מתגוררים ופועלים באותו אזור באופן רגיל, אין בה כדי ללמד על מעקב. יתרה מכך, לאורך חלקים ניכרים מהזמן בו התרחש המעקב לכאורה, לא קיימת התאמה בין מיקום רכבו של הקורבן לבין איכון מנוי 497. המשיבה ניסתה לגשר על הפער בטענה שהיה זה מעקב לסירוגין על ידי שניים, אך אין לניסיון זה כל בסיס. כמו כן, אין כל היגיון בתיזה כי אלמליח והעורר עקבו פיזית אחרי רכב הקורבן יום לפני הפיצוץ, כאשר לדעת המשיבה הייתה להם יכולת טכנית להצמיד לרכבו GPS.

12. כן שגה בית המשפט כשקבע כי נתפסו אצל אלמליח מעגלים חשמליים מסוג M-66 הדומים לשרידי מעגל חשמלי שנמצאו בזירת הפיצוץ. בפועל, לא נמצאה כל ראיה פורנזית להימצאותו של מעגל M-66 בזירה, ואף לא נמצא כל שריד שזוהה כדומה למעגל M-66 בזירה. מומחי מז"פ לא הצליחו לקבוע מה היה מנגנון ההפעלה של הפיצוץ, ומכל מקום אף אחת מהראיות הנוגעות להפעלת הפיצוץ או למטען לא מסבכת את העורר או קשורה אליו. זאת ועוד, אין בחומר הראיות כל ראיה המצביעה על כך שהעורר הצמיד את המטען לרכבו של הקורבן במועד כלשהו, והמשיבה נמנעה מלבדוק כיווני חקירה אחרים אשר היו מצביעים על מקומו של העורר בעת שאלמליח התקין לכאורה את ה-GPS ברכבו של הקורבן. כמו כן, כל אשר נתפס בשליטתו של אלמליח אינו קשור אליו או נוגע לו.

13. לטענת העורר מכל האמור עולה אפוא כי לא ניתן לייחס לו החזקה במכשיר 554 או במנוי 497 ביום הפיצוץ או ביום הקודם לו, כי לא ניתן לייחס לו מעקב אחרי הקורבן וכי לא ניתן לייחס לו מעורבות בהתקנת ה-GPS. יתרה מכך, מצירוף הראיות לא עולה מסקנה המפלילה אותו במיוחס לו ברמה המעבירה אליו את הנטל למתן הסבר סביר. אמנם העורר שתק בחקירתו ולא סיפק הסברים לראיות שהוצגו לו, אך לא ניתן להסתמך על שתיקתו כדי להוכיח מעורבות יש מאין. בית המשפט שגה בכך שראה בשתיקת העורר בחקירה כמצדיקה להעדיף את המסקנה כי היה מעורב באירוע העברייני על פני מסקנה הפוכה, ונמנע מלבחון מיוזמתו הסברים אפשריים אחרים. לאור כל האמור, ביקש העורר להורות על שחרורו ללא תנאים, או לחלופין לקבוע כי עוצמת הראיות נגדו היא ברמה נמוכה ביותר ועל כן יש לבחון חלופת מעצר בעניינו.

14. בדיון שהתקיים לפני, המשיבה סמכה את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי, וטענה כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. המשיבה שבה וחזרה בפירוט על הראיות התומכות במסקנה כי העורר נטל חלק בפיצוץ רכבו של הקורבן, והעובדה שהעורר שתק בחקירתו מחזקת את התשתית הראייתית. כן ציינה המשיבה כי לעורר מיוחסות עבירות חמורות וכי עברו הפלילי מכוון.

דיון והכרעה

15. לאחר עיון בערר ובהחלטת בית המשפט המחוזי, לאחר שמיעת טענות הצדדים לפני ועיון בחומר הראיות שהוגש, מצאתי כי דין הערר להידחות.

16. סעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) קובע כי משהוגש כתב אישום, רשאי בית המשפט להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים מוסיף וקובע כי לא יינתן צו מעצר כאמור, אלא אם נוכח בית המשפט, לאחר ששמע את הצדדים, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה. המבחן לקיומן של ראיות לכאורה הוא כידוע מקדמת דנא, אם בחומר החקירה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר יכול ויוביל להוכחת אשמת הנאשם בסוף ההליך (בש"פ 562/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (4.3.2018); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). לשון אחר, על בית המשפט לבחון האם קיים סיכוי סביר שעיבוד הראיות יוביל להרשעתו של הנאשם במשפט. בית המשפט אינו נדרש, בשלב זה של ההליך, לדון בשאלת משקלן של הראיות או בשאלת מהימנותם של עדים, שכן אלה יידונו לפני בית המשפט בהליך העיקרי (בש"פ 1658/18 בדראן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.3.2018); בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (19.12.2013)).

17. זאת ועוד, בית המשפט יכול להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, גם במקרים שבהם כל הראיות המפלילות לכאורה את הנאשם הן נסיבתיות. עם זאת, לשם כך, על הראיות להיות בעלות עוצמה כזו ששילובן יחד יוצר מסכת ראייתית רצופה של עובדות אשר ביכולתה לבסס הרשעה (בש"פ 3147/18 חמיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (9.5.2018); בש"פ 2898/15 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (21.5.2015)). בשים לב למבחנים המפורטים, ייבחן להלן המארג הראייתי המוצג בתיק החקירה המשטרית.

שיוך מכשיר 554 ומנוי 497 לעורר

18. כפי שעולה מעיון בחומר החקירה, ביום הפיצוץ בסמוך לשעה 15:30 עוכב העורר על ידי משטרת התנועה בקריית מוצקין. מסקנה זו נסמכת לכאורה על הודעות שמסרו שוטרי התנועה, וכן על דו"ח תעבורה שקיבל העורר בעת העיכוב בגין נהיגה בזמן פסילת רישיון. בדו"ח התעבורה צוין שהעורר מסר כי "עורך הדין שלי טיפל בזה". בין הראיות הקיימות מצוי גם יפוי כוח שהעורר נתן בעבר לעו"ד יעד נוח, אשר ייצג אותו במספר הליכים בענייני תעבורה. כמו כן, כעולה מחומר החקירה, בסמוך לשעה בה עוכב העורר, חויגה שיחה ונשלחו שלושה מסרונים ממנוי 497, אשר היה מצוי באותה שעה במכשיר 554, למספר הטלפון של עו"ד נוח. בנוסף, בסמוך לכך נשלחו לעו"ד נוח מסרונים מאדם בשם אמיר ויינשטיין, אשר היה אף הוא עצור בתיק, בהם צורף צילום של הדו"ח שקיבל העורר וכן צוין בהודעה "תסדר את זה ועכשיו" (השגיאה במקור). זאת ועוד, בהתאם לחוות דעת מהנדס רדיו ותקשורת שהגישה המשיבה, איכון מנוי 497 בעת שחויגה ממנו שיחה ובעת שנשלחו ממנו מסרונים לעו"ד נוח מגלה, כי המיקום תואם את האזור בו עוכב העורר. על כך יש להוסיף שעל פי האיכון, לא הייתה תזוזה של המכשיר בין הפעולות האמורות שנעשו בו.

19. הגם שאין ביכולתה של כל אחת מן הראיות האמורות כשלעצמה כדי לקשור את העורר למכשיר 544 ולמנוי 497, שילובן יחד, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, מבסס תשתית ראייתית מספקת המובילה למסקנה כי מכשיר 554 ומנוי 497 שייכים לעורר. ועוד, שיוך שכזה משמעותו קשירת העורר לזירת האירוע באופן ישיר. זאת, בשים לב לכך שביום שקדם לפיצוץ הוכנס למכשיר 554 מנוי 400, אשר היה כאמור במכשיר ה-GPS שנמצא בזירה ושימש לכאורה למעקב אחר הקורבן. קשר זה מתחזק לנוכח העובדה שבביתו של העורר נמצאו מכשירי GPS דומים לזה שאותר בזירה.

20. יוצא אפוא כי המשיבה ביססה תשתית ראייתית לכאורה לטענה שהעורר קשור לזירת האירוע, ובפרט למכשיר ה-GPS שהוצמד לרכבו של הקורבן. כפי שתואר לעיל, העורר מבקש להשיג על מסקנה זו, אולם לא מצאתי

שיש בטענותיו כדי להצדיק מסקנה אחרת. ראשית, אין בעובדה שעו"ד נוה לא זכר האם ניסה העורר ליצור עמו קשר במועד העיכוב כדי לסייע לו. עדות זו לא מעלה כל חלופה אפשרית לטענות המשיבה, ועל כן הגם שהיא אינה מחזקת את גרסתה, היא אינה פוגעת בה. שנית, אף אם אין באיכון הסלולרי כדי לגבש את המיקום המדויק של מנוי 497, הימצאותו של מנוי 497 בקרבת מקום משתלבת היטב במארג הראייתי ומחזקת את המסקנה בדבר הקשר של העורר לאירועים. שלישית, אין בעובדה ששוטרת התנועה איננה זוכרת שהעורר קיים שיחת טלפון עם עורך דינו כדי לסייע לו. להיפך, עדות זו אף מתיישבת עם ממצאי מחקר התקשורת, לפיהם עורך הדין כלל לא ענה לשיחה. אמנם, שוטר התנועה ציין בהודעתו כי העורר שוחח עם עורך דינו בטלפון, אולם עדות זו כלל לא שימשה את בית המשפט בקביעתו כי גובשה תשתית ראייתית מספקת, ועל כן אין צורך להידרש לה בעת הזו.

21. לנוכח כל האמור, מקובלת עליו מסקנתו של בית המשפט המחוזי כי בידי המשיבה ראיות לכאורה בדמות "שרשרת אלקטרונית" המשייכת את מכשיר 554 ומנוי 497 לעורר, ולזיקתו למכשיר ה-GPS אשר נמצא בזירת האירוע ושימש כנטען למעקב אחר הקורבן. די בכך כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית נגד העורר ולעצרו עד תום ההליכים נגדו. יחד עם זאת, אתייחס בקצרה לראיות הנוספות שהציגה המשיבה ולטענותיו של העורר ביחס אליהן.

סרטוני האבטחה

22. בחיפוש שנערך בביתו של אלמליח נתפסו סרטוני אבטחה שצולמו בביתו, בין היתר בשעות הערב של יום 10.9.2017, יום לפני הפיצוץ. בסרטונים נראים אלמליח והעורר נכנסים לחצר ביתו של אלמליח. אלמליח מרים חלקת דשא סינטטי ומוציא משם חפץ מסוים, מניח אותו על השולחן ומתעסק בו, כאשר בכל העת עומד העורר מאחוריו. בהמשך הסרטון נצפים שוב השניים, כאשר אלמליח מתעסק בחפץ ומחזיק ביד שמאל חפץ נוסף הנדמה כמכשיר טלפון סלולרי.

23. חרף העובדה שבית המשפט קבע כי בסרטוני האבטחה נראים אלמליח והעורר בנסיבות מחשידות ביותר, בית המשפט לא נסמך על סרטון האבטחה כדי לקבוע כי התגבשה תשתית ראייתית נגד העורר, ואף לא קבע מה בדיוק עשו השניים. כל שקבע בית המשפט היה שיש בהתנהלות המחשידה כדי להוסיף על מסכת הראיות לכאורה שהתגבשה. קביעה זו מקובלת עליו. ההתנהלות המחשידה הנצפית בסרטון; העובדה שמצלמת האבטחה נותקה בצירוף מקרים לא מוסבר סמוך לאחר הפיצוץ; הסמיכות לפיצוץ רכבו של הקורבן; השעה המאוחרת בה צולמו הסרטונים; היעדרו של הסבר מניח את הדעת להתרחשות הנצפית בהם - מצדיקים כולם לראות בסרטון כמוסיף על התשתית הראייתית שהתגבשה נגד העורר.

24. באשר לטענתו של העורר להיעדר היכולת לדעת את הזמן המדויק בו צולם הסרטון. בדיון שהתקיים לפני הסבירה המשיבה כי נמצאה נקודת זמן בסרטון בה מגיחה מונית לתמונה, אשר הושוותה לשעה בה הגיעה המונית למיקום זה על פי רישומי המונית עצמה. באמצעות השוואה זו הגיעה המשיבה למסקנה בדבר המועד המדויק שבו צולם הסרטון, ולא מצאתי בכך כל פגם.

הימצאות כרטיסי M-66

25. לטענת המשיבה כאמור מנוי 666 הוכנס לכרטיס M-66. כעולה מדו"ח שיחות של מנוי 666 אשר הגישה המשיבה בשעת הפיצוץ (שעה 16:34), בוצעה שיחת טלפון מכרטיס SIM שמספרו 205 (להלן: מנוי 205) למנוי 666.

עמוד 6

הטענה היא ששיחה זו הפעילה את מטען החבלה. אכן, המשיבה לא מצאה שרידים של מנוי 666 או של כרטיס ה-M-66 בזירה, אולם בידיה הודעה של אדם אשר מכר לאלמליח שלושה כרטיסי M-66, בעלי מספרים סידוריים. רק שניים מכרטיסי ה-M-66 נמצאו בעת חיפוש אצל אלמליח, ונמצא כי מנוי 666 הוכנס אליהם ביום 5.9.2017.

לכאורה, כטענת העורר, ניתן לראות בראיות אלה כקושרות את אלמליח לבדו לזירת האירוע. ברם, נוכחותו של העורר בביתו של אלמליח ערב קודם לפיצוץ תוך התנהגות חשודה, הימצאותם של מכשירי GPS דומים לאלו שנמצאו בזירה, הן בביתו של העורר והן בביתו של אלמליח, והעובדה שניתן לקשור הן את העורר והן את אלמליח לזירה, אינם מאפשרים בעת הזו להפריד בין השניים בנקל.

המעקב אחר הקורבן

26. בית המשפט לא נתן למעקב אחר רכבו של הקורבן משקל בהכרעתו כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר, אלא נגד אלמליח. על כן, לא מצאתי לנכון להידרש לטענות העורר בהקשר זה. בשולי הדברים, ומבלי להביע עמדה באשר לחוזקה של ראיה זו, יצוין כי טענתו של העורר לפיה לא היה צורך במעקב נוכח קיומו של ה-GPS, תמוהה. אין זה מופרך להניח כי על מנת להטמין את מכשיר ה-GPS ברכבו של הקורבן נדרש העורר לבצע מעקב מקדים אחר הרכב.

שתיקת העורר בחקירתו

27. לכל האמור יש להוסיף את שתיקתו של העורר בחקירתו במשטרה. הלכה נושנה היא כי שתיקתו של נאשם בחקירה עשויה לשמש כחיזוק לראיות התביעה נגדו. בבסיס הלכה זו מצויה ההנחה כי בחירת הנחקר לשתוק במהלך החקירה אינה עולה בקנה אחד עם חפותו, שכן אדם חף מפשע יחפוץ למסור גרסה לשם הפגת החשדות נגדו. על כן, בהיעדר טעמים סבירים להחלטתו לשמור על זכות השתיקה, תהווה שתיקתו ראיית חיזוק לראיות נגדו, גם הנסיבתיות שבהן (ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (1.7.2014) והאסמכתאות שם). הדבר תקף לצורך הרשעה של נאשם, ומקל וחומר תקף גם לצורך הכרעה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה בשלב המעצר עד תום ההליכים (וראו למשל: בש"פ 2751/18 מדינת ישראל נ' אבו עסא, פסקה 17 (1.5.2018)). בענייננו, העורר אף לא סיפק כל הסבר מניח את הדעת לשתיקתו בחקירה, ואין זה מתפקידו של בית המשפט לבחון, כטענת העורר, הסברים אפשריים לשתיקתו. על כן, שתיקתו של העורר עומדת לו לרועץ ותומכת בקיומה של תשתית ראייתית נגדו.

סיכום

28. מכלל האמור עולה כי המשיבה הצליחה להעמיד תשתית ראייתית לכאורה המספיקה לשם מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לא למותר לציין בהקשר זה, כי גם במקרים בהם קיימת חולשה מסוימת בעוצמת הראיות ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, נוכח מידת מסוכנותו כפי שהיא משתקפת מעברו ומהמעשים המיוחסים לו (ראו למשל: בש"פ 5109/15 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (30.7.2015)); בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.10.2018)). בענייננו, מסוכנותו הרבה של העורר נלמדת מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום, כמו גם מעברו הפלילי המכביד למדי, הכולל הרשעות רבות בעבירות אלימות, זיוף, רכוש, הפרעה לשוטר, החזקת אגרופן וסכין שלא כדין, שוד מזויין ועוד. בגין עבירות אלה הוטל על העורר עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח למשך כעשור. על כן, אף אילו הייתה קיימת חולשה מסוימת בעוצמת

הראיות שהציגה המשיבה, מסוכנותו של העורר מצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים נגדו. מטעם זה גם לא מצאתי להורות על חלופת מעצר בעניינו.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשע"ח (24.6.2018).

שׁוֹפֵט
